

Η ζωή στο χακί. Θητεία στην εποχή της κρίσης.

από ένα «κωλοφάνταρο»

Διάγω τη θητεία μου ως πιστός και φιλότιμος φαντάρος στα ΚΕΠΒ Θήβας, αναμένοντας καρτερικά το τέλος της βασικής εκπαίδευσης στο στρώσιμο κρεβατιού, στην άντληση απόλαυσης από το ψυχαναγκασμό του γόπινγκ και στην εκτέλεση των βασικών παραγγελμάτων.

Το ΚΕΠΒ Θήβας διαχωρίζεται από τα υπόλοιπα στρατόπεδα καθώς ανταποκρινόμενο στο πνεύμα των χαλεπών καιρών μας, προχώρησε στη ιδιωτικοποίηση των ΚΨΜ (Κέντρων Ψυχαγωγίας Μονάδας).

Η συγκεκριμένη πρωτοβουλία έχει πιλοτικό χαρακτήρα και ενδέχεται σε δεύτερο χρόνο να γενικευτεί και στα υπόλοιπα στρατόπεδα.

Οι άμεσες συνέπειες της ανάληψης του ΚΨΜ από τους Αφούς Κομπατσιάρη μετά την έναρξη της 2013ΣΤ ΕΣΣΟ είναι η πλήρης απαλοιφή της εικόνας του ΚΨΜ που λειτουργεί από τους φαντάρους για τους φαντάρους και ο φραπές κόστιζε 0.55 συν το νεράκι. Το μόνο που έμεινε να παραπέμπει στους παλιούς καλούς καιρούς είναι οι κιτρινωποί τιμοκατάλογοι αναρτημένοι δίπλα στο «Μακεδονία Ξακουστή» και στον ύμνο του πυροβολικού (Πυ-ρο-βολικό ισχύς δια της γνώσεως).

Στη θέση του κοτσάρεται μια ιδιωτική εταιρία και ξαφνικά η τιμή του φραπέ εκτινάσσεται στο 1.40 και πλέον πασάρεται από κακοπληρωμένες πωλήτριες που πίσω από τα υποχρεωτικά χαμόγελα, για να έχουν και με κάτι να καβλαντίζουν τα φαντάρια, κρύβουν τη σκληρή πραγματικότητα της εξουθενωτικής εργασίας που χρειάζεται για να εξυπηρετηθούν οι ατέρμονες ουρές 2000 νεοσυλλέκτων. Η κατάσταση γίνεται ακόμα πιο δύσκολη από την εισαγωγή του νεοελληνικού νεοτερισμού του «φρεντοεσπρέσο».

Qui Bono?

Ποιος κερδίζει λοιπόν από τη συγκεκριμένη κατάσταση; Πρώτα απ' όλους οι Αφοί Κομπατσιάρη που καταλαμβάνουν άλλο ένα δημόσιο χώρο μετά την επιβολή τους στα τραίνα του ΟΣΕ. Και η μπίζνα εδώ είναι και μεγάλη, και μονοπωλιακή. Δυο χιλιάδες φαντάρους που μένουν για 25-30 μέρες στο κέντρο επί έξι ΕΣΣΟ το χρόνο, συγκροτούν μια διόλου ευκαταφρόνητη αγορά αποκλειστικής εκμετάλλευσης.

Με πρόχειρους υπολογισμούς θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο μέσος φαντάρος αφήνει ένα τάλιρο κάθε μέρα, μη συνυπολογίζοντας τα έξοδα για τα τσιγάρα ως το αναγκαίο συμπλήρωμα στη διδασκαλία της καρτερικότητας, που αποτελεί θεσμοθετημένο στόχο της εκπαίδευσης με βάση τον 20/17.

Ο φαντάρος στα ΚΕΠ άλλωστε.. πάντα περιμένει. Περιμένει για να φάει, περιμένει τον επόμενο γύρο ανιάρων εκπαιδεύσεων, περιμένει τον κάθε караβανά που αρέσκεται να στήνει τα φαντάρια για ώρες, και όσο περιμένει βαριέται και καπνίζει.

Ας επιστρέψουμε όμως στο πεντάευρο. Το πεντάευρο σπάει σε ένα καφέ (1.40 - 1.80), ένα σάντουιτς (2) η κάποια σφολιάτα (1.20 - 2), κανά γλυκό για να παν κάτω οι πίκρες της

θητείας (1 - 2) και κανά δυο νεράκια (0.35 έκαστο).

Δεν υπονοούμε πως όλοι οι φαντάροι τρέφονται με σάντουιτς και ζαμπονοτυρόπιτες. Από την άλλη, ακόμα και οι πιο οικονομικώς σκεπτόμενοι φαντάροι πρέπει με κάποιο τρόπο να ξεφύγουν από την ρουτίνα του καθημερινού πρωινού αποτελούμενη από απεριόριστο ψωμί, μαργαρίνη, ένα μέλι με εναλλαγή το γάλα ή το τσάι. Δίπλα στη ρουτίνα του πρωινού έρχεται να προστεθεί το χάος του βραδινού με διατροφικά παρανοϊκές επιλογές, όπως το απερίγραπτο «pizza night» της Τρίτης που αποτελείται από κατεψυγμένη pizza, πουρέ, τηγανιτές πατάτες και όπως πάντα ψωμί.

Το πράμα είναι απλό, εν καιρώ κρίσης ο στρατός κάνει περικοπές και μας ταΐζει φτηνούς υδατάνθρακες. Η μόνιμη επωδός άλλωστε των στελεχών είναι η αντιστροφή της ρήσης της Αντουανέτας, αν πεινάτε φάτε ψωμί, που παράγεται άλλωστε φτηνά και on-site από την δωρεάν εργασία των φαντάρων.

Αν ξεφύγουμε λίγο από την νοητική χαλάρωση που επιβάλλει η στρατίλα και κάνουμε μερικούς πολλαπλασιασμούς καταλήγουμε στο εξής: $5 \times 25 \times 2000 = 250.000$.

Σε ένα χρόνο έχουμε 6 σειρές άρα καταλήγουμε σε ένα ετήσιο τζίρο 1.5 εκατομμυρίων ευρώ (άντε να το αφήσουμε στο 1 γιατί όλες οι ΕΣΣΟ δεν είναι ισάριθμες) οπού δεν συνυπολογίζουμε τα κέρδη από τα τσιγάρα. Αν σε αυτό συνυπολογίσουμε ότι οι Αφοί Κομπατσιάρη έχουν και μια καθετοποιημένη παραγωγή για να βγάζουν μαζικά τις κατεψυγμένες κοτοκροκέτες τους, τα ποσοστά κέρδους φαρδαίνουν εντυπωσιακά.

Η λαγουδότρυπα όμως πάει ακόμα πιο βαθειά. Η επιλογή της ιδιωτικοποίησης των ΚΨΜ είναι παράλογη από κάθε πλευρά, και αυξάνει τις τιμές αλλά και δημιουργεί τεράστιες ουρές, καθώς τα δυο ιδιωτικά κυλικία δυσκολεύονται εξαιρετικά να εξυπηρετήσουν ένα ολόκληρο ΚΕΠ.

Το προηγούμενο μοντέλο των ΚΨΜ διατηρούσε τις τιμές σε χαμηλά επίπεδα καθώς δεν στόχευε αποκλειστικά στην κερδοφορία, με μοναδική παραφωνία καναν αετονύχη-παλιοσειρά που θα έβαζε χέρι στο ταμείο ή θα εκμεταλλεύονταν την άγνοια των «πουστόνων» για τις αληθινές τιμές του ΚΨΜ. Επιπλέον η κάθε μοίρα διατηρούσε δικό της ΚΨΜ απαλείφοντας έτσι το ζήτημα των ουρών.

Το «προβλεπέ γιοτόφονο» μου δυστυχώς δεν μου δίνει πρόσβαση στο ίντερνετ ώστε να μπορούσα να αλιεύσω το μέγεθος των μισθωμάτων που αποδίδουν οι Αφοι Κομπατσιάροι στο Ε.Σ, αλλά μέσω του λογικού αποκλεισμού καταλήγουμε στο εξής:

Ο Ε.Σ χρηματοδοτεί μέρος τον εξόδων της υποχρεωτικής θητείας μέσα από τα έξοδα φαντάρων. Η πιο κραυγαλέα απόδειξη ήταν η απαγόρευση της εισαγωγής καφέ σε σκόνη εντός του στρατοπέδου, με τη δικαιολογία πως θα μας φάν τα ποντίκια (τα φαντάρια βέβαια γράψαν τη συγκεκριμένη διαταγή στις σκελέες τους).

Δηλαδή η σοφοτάτη ακρο-δεξιο-νεοφιλελέ κυβέρνηση μας, έρχεται να προσθέσει δίπλα στα έξοδα για την αγορά των παρελκόμενων της θητείας άλλα 100 με 250 ευρώ μόνο για το μήνα της βασικής εκπαίδευσης.

Εδώ χρειάζεται μια παρένθεση, στο κέντρο μένεις για 25 μέρες, 30 άμα είσαι εξ' αναβολής. Ο Ε.Σ στη προσπάθεια του να κάνει περικοπές και να προετοιμάσει τους φαντάρους για την

λιτότητα του μετώπου υπολογίζει ότι ο φαντάρος μπορεί να τη βγάλει με δυο μπλουζάκια, δυο ζευγάρια κάλτσες και δυο χιτώνια καθώς το τρίτο οφείλει να το κρατήσει καθαρό για την ορκωμοσία, δεδομένου ότι δεν έχει πρόσβαση σε πλυντήριο.

Στην τρέχουσα ΕΣΣΟ δεν μοιράστηκαν παντόφλες παρά μόνο όταν έγινε θέμα στον έξω κόσμο. Οι караβανάδες άνοιξαν τις αποθήκες και με αγχώδεις ρυθμούς μοίραζαν της παντόφλες της "ΕΥΡΟΒΑΛΚΑΝΗΚΙ", τρεις μέρες μετά μοίρασαν και τα κολόμβια (στο παράλληλο σύμπαν του στρατού μέχρι και τα πουλόβερ πρέπει να χουν διαφορετική ονομασία).

Ο μη γνωρίζων την κατάσταση υγιεινής στα ελληνικά στρατόπεδα δεν μπορεί να κατανοήσει το πόσα ρίσκα ενέχει το να μπει με γυμνό πόδι, χτυπημένο από τα άρβυλα, στα λουτρά, όπου μέρος, των φαντάρων στα πλαίσια μελετημένων ψυχολογικών αντιδράσεων τραβάει και κανά χέσιμο εκεί που πλένεται.

Και μιάς που πιάσαμε και το ζήτημα της υγιεινής ας μιλήσουμε και για αυτή τη πονεμένη ιστορία. Οι θάλαμοι και τα λουτρά καθαρίζονται καθημερινά δυο φορές, μια πριν την πρωινή επιθεώρηση και μια το απόγευμα. Δεδομένου ότι τα μπάνια επιθεωρούνται και τα υπολείμματα σκατοπατημασιών είναι επαρκέστατος λόγος για να «σημάνουν οι καμπάνες», οι φαντάροι δίνουν τα δυνατά τους για να φαίνονται τα μπάνια καθαρά.

Το «φαίνονται» είναι η λέξη κλειδί και το πρώτο μεγάλο μάθημα που παίρνεις στο στρατό. Στο στρατό μετράει πάντα το φαίνεσθαι. Από τη πρώτη στιγμή που εντάσσεται σε αυτό το μεγάλο ΙΚΑ που λέγεται Ε.Σ, σου μαθαίνουν ότι αν είσαι γυαλισμένος, ξυρισμένος, κομβιωμένος, φέρεις τη σκέπη με το εθνόσημο (το τζόκευ) σε κάθε εξωτερικό χώρο και χαιρετάς όποιον φέρει κάτι στο γιακά, όλα θα πάνε καλά.

Το φαίνεσθαι στις τουαλέτες δεν ακουμπάει την έννοια της απολύμανσης καθώς τα μικρόβια, εκ κατασκευής, είναι μικρά και διαφεύγουν της επιθεώρησης. Η τεράστια γραφειοκρατία που απαιτείται για να αγοραστούν δυο σφουγγαρίστρες και να υπάρχει μια σταθερή ροή χλωρίνης, έχει ως αποτέλεσμα να δημιουργούνται τραγελαφικές καταστάσεις.

Ο παραλογισμός όμως χτυπάει κόκκινο στη περίπτωση του νευραλγικού πόστου της λάντζας όπου στη προσπάθεια να περιοριστεί η χρήση υγρού σαπουνιού πλέον μοιράζεται σαπουνόνερο σε μπουκάλια...

Για το τέλος κράτησα και το πιο ζουμερό πολιτικό κομμάτι.. τα στελέχη. Υπάρχουν διάφορες κάστες στελεχών. Από τους τουρκοφάγους άντρακλες με RAYBAN, τους δυσκοίλιους υπερ-προβλεπόμενους, τους φιλικούς με τα φαντάρια και τους καλοξυρισμένους ευθυτενείς ακριβοδίκαιους που, ασχέτως της κατηγορίας, όμως υπάρχει μια κεντρική γραμμή που διαγράφετε ξεκάθαρα.

Στο στρατό της κρίσης του 2013 και των ελλειπών πόρων για τους φαντάρους και όχι για τα οπλικά συστήματα η μόνιμη κυνική ρήση είναι η εξής:

«Εμείς δεν είμαστε εδώ για να σας φτιάξουμε, ο στρατός δεν θα προσαρμοστεί στις ανάγκες σας. Εάν δεν προσαρμοστείτε τότε το Ι5 σας και το Μπούλο Άρμ».

Η συγκεκριμένη παπαριά συμπληρώνεται πάντα με την περιβόητη μη προσβολή της προσωπικότητας. Ότι δηλαδή ακόμα και αν για τον ΕΣ άφησες την υπόσταση σου ως πολίτης στη πύλη μαζί με την αστυνομική ταυτότητα, έχεις το δικαίωμα να μη εκτελέσεις ή τουλάχιστον να βγεις παραπονούμενος, αν νιώθεις ότι προσβάλλεται η προσωπικότητα σου.

Τα όρια αυτού του πράματος οφείλουν να είναι και τα όρια της στρατιωτικής βιοπολιτικής.

Γιατί το να καθαρίζεις χέστρες χωρίς γάντια είναι προσβολή.

Γιατί το να περιμένεις 45 λεπτά στο ψιλόβροχο για να φας μακαρόνια με «γκοτζίλα» είναι προσβολή.

Γιατί το να κανείς ντουζ με σακούλες στα πόδια, επειδή σου παν (αφού μπήκες) ότι δεν θα πάρεις παντόφλες είναι προσβολή.

Γιατί το να δέχεσαι λεκτική βία από τον κάθε τεστοστερονάτο σφίχτη που ο ΕΣ του φόρεσε ένα μπερέ και τον έκανε όργανο, είναι προσβολή.

Γιατί το να χεις κάθε μέρα караβανάδες να επικαλούνται το κομμουνιστικότατο, κατά τα άλλα, «ή όλοι ή κανείς» ενώ κάθονται σούζα στις απαιτήσεις του κάθε βύσματος είναι προσβολή.

Γιατί, γιατί, γιατί

Όπως και στον πόλεμο έτσι και η πολιτική είναι παίγνιο μηδενικού αθροίσματος. Ακόμη και αν τα στελέχη, στη πρώτη εμφάνιση παραπονούμενων, διατρανώνουν πως εδώ δεν είναι αμφιθέατρο, εμείς τα στρατευμένα νιάτα (sic) πρέπει να επιβάλλουμε το ανάποδο. Είτε δια τις απειθαρχίας μας όπου αυτή είναι εφικτή, είτε μέσω της εμμονής μας στην τήρηση του κανονισμού. Από τη μία ή από την άλλη να μην ξεχνάμε ποτέ ότι είμαστε πολίτες στα χακί.

ΥΓ1: Αποτελεί εξαιρετικά ενδιαφέρον κοινωνικό πείραμα η εισαγωγή γυναικών στην ιεραρχία. Άτομα τα οποία δεν δέχτηκαν ποτέ λόγο από γυναίκα, τώρα καλούνται να σφουγγαρίζουν με πολύ διασκεδαστικά αποτελέσματα.

ΥΓ2. Επειδή κάποια πράγματα τα καταλαβαίνεις καλύτερα μόνο εν την απουσία τους, θα ήθελα να κλείσω αυτό το κείμενο με την εξής παρατήρηση: Η πειθαρχία που δείχνει μια συλλογικότητα όταν στέκεται με γυμνά χέρια απέναντι στην καταστολή είναι κλάσης ανώτερη, από ότι θα πετύχουν ποτέ οι караβανάδες. Ίσως επειδή πηγάζει από κάτι πολύ πιο αυθεντικό από τα εθνικά ιδανικά.